

Svedectvá k Dňu nespravodlivo stíhaných 2012

1. Tá slávna noc... (don Valábek – svedectvo saleziána – výber a krátenie: František Neupauer, FKI)

Jeden zo zmocnencov – učiteľ z Nitry sa vrátil v podvečer z Kraja. Boli obaja náhle pozvaní ráno na akúsi poradu. Vrátil sa rozrušený. Do očí vám nepozrel, len sa mu akosi hlas lámal, keď hovoril: „Len preboha – aby ste tu nemali zbrane.“ Zasmejete sa mu. „Čo to len bude? A kedy sa to už len skončí!“ hovorí ďalej. „Ale, prosím, máme ísť hlavou do múru?“ Práve to je to, že nemôžeme. Ale veď my sme im postavili ten múr. Mám rodinu – musím naoko k nim. Nemôžem sa dať vyhodit' na ulicu – nuž vstúpim do strany. Stratím chlieb; vyhodia mi decko zo školy. Čo mám robiť? Musím voliť pre nich. Veď ja vnútri zostanem ten, čo som bol.

Takto sa staval múr. Teraz ho hlavou nepreraziš. Ale stratíš aj miesto, aj chlieb, aj decko ti vyhodia, aj teba vyhodia. Ešte aj teraz im pomáhaš opevňovať múr tým, že si „zmocnencom“.

Odchádzal rozpálený, so sklonenou hlavou do Nitry, k rodine, aby v strachu a úzkosti očakával, čo ešte budú od neho žiadať, ako mu ďalej budú znásilňovať svedomie... Na prvého mája vyrukuje s celou rodinou a bude pochodovať za víťazstvo socializmu. Keď príde domov, hodí sa na stoličku, utrie z čela pot a v duchu bude preklínať: „Najprv som musel byť akýsi „Čechoslovák“ – a ešte predtým „hazafi“. Potom „gardista“ – a dnes komunista. Čo ešte bude zo mňa?“

Také boli príznaky v ten večer 13. apríla 1950. Podivné ticho zavládlo v okolí. Všetky elektrické svetla zhasli.

Presne o polnoci vtiahli dlhé autobusy pred žandársku stanicu a vystúpili z nich v tichosti a vo tme, kolóny automatmi a revolvermi vyzbrojených žandárov a milicistov. Po chvíli sa ich tvrdý krok ozýval ulicou. Voľakde otvárali okno, ale hneď ho aj zavreli. Voľakde sa na chvíľku rozsvietilo svetlo, ale hneď zhaslo. Len psi štekali. Potom surové búchanie do vrát, štrnganie reťazami, vyrážanie dvier, tlmené hrešenie, po chodbách blýskanie žiaroviek, krik, buchot ťažkých bôt. Bola to polnoc zo štvrtka na piatok.

Voľakde si staručký rehoľník kľakol k posteli a vzdychol: „Aj, teba, Kriste Ježišu chytali v noci, aby sa ľud nebúril! A čo ja? Som lepší ako ty?“

Ozbrojenci vtiahli do spálne. „Vstávať, hneď sa obliecť, zbalit' svoje osobné veci a do sály!“

Bola to nenávisť alebo strach v očiach tých ľudí? V očiach zmocnenca – to bola teda úloha zmocnenca – to bol iste strach. On ich voviedol, on im ukazoval cestu, on im otváral dvere, on to bol, čo povedal: tu býva predstavený, tu starý kňaz, tu klerik, tu brat záhradník, slovom –

on to bol, čo sa tak strašne podobal tomu chudákovi z Getsemani: „Koho pobozkám, to je on, chyťte ho!“

V jeho očiach to bol iste strach a bola to iste hanba. Ved' on – katolík – gardista – dobre vedel, že hrá veľmi žalostnú úlohu. Ved' on to bol, čo sa so slzami v očiach priznával, že na takej krásnej omši, akú videl v kláštore, ešte nebol. On to bol, čo sa tiež pýtal: „Dokedy to ešte potrvá? Čo to bude?“ Bolo nám ho ľúto. Ľúto mi bolo aj toho mladého milicionára, ktorý ma strážil, kým som sa balil. Poobzeral sa a pozdravil: „Pochválený buď Ježiš Kristus. Dôstojný pane, čo sa to robí? Verte mi, keby som bol vedel, kam nás vedú, nejdem. Nič nám nepovedali. Myslel som, že ideme niekde na cvičenie. Som z Lovinobane – robotník. Máme vedúceho – ten nás terorizuje ...“ A slzy hrali v očiach toho dobrého chlapca.

Potom bolo akési skomolené čítanie akéhosi nariadenia o sústredení rehoľníkov. Vyzliekanie, prekutávanie. Aj svätostánok sa musel prezrieť. Tam stáli okolo oltára tí najsurovejší s čapicou na hlave, fajčili a hľadali medzi kalichmi a monštranciou vysielачky. Potom dva rady vyzbrojených žandárov a medzi nimi po jednom sa vystupuje do autobusov. Niektorý z rehoľníkov je bledý, druhý má len zaťaté pery, niektorí majú v očiach slzy, niektorý sa trasie. Ved' sú medzi nimi mladučké novici, o ktorých sa jeden zo žandárov, keď ich šiel budiť vyslovil: „Na tieto deti sme prišli s automatmi!? Hanba!“ Ale vidieť aj hrdé pohľady nebojácnych. Počuť tichý šepot modlitby; tu žiari pokorná istota, že Boh neopustí! Niekde sa spieva mohutná hymna „christus vincit ...“

Ráno? Čo sa prechádzajú ozbrojené dvojice po ulici? Čo to vojsko tu robí na cestách. A to nielen tu, ale na celom okolí? Vedúci tlupy vám to vysvetlí: „Ľud si prial, aby sme vás sústredili a dali pod dozor. Vláda vyhovelá vôli ľudu!“ Pravdaže, netreba zabudnúť, že „ľud“ kričal: Ukrižuj, ukrižuj ho!? A prečo plačú tí ľudia, čo tu vidíme na ulici? Tam tá žena sa žehná a utiera si slzy. Tam ten sedliak na voze sa obzerá a krúti hlavou. V nedeľu – to nám už prídu referovať – sa spieva pieseň Neopúšťaj nás. Prečo celý kostol vzlykoce? Hlúpe otázky. „Keď sa ľudia podozvedajú, čo sme v tých pelešiach lotrovských ponachádzali, - aké fotografie nahých ženských, ba aj ženské, aké zásoby vína, mäsa, aké zbrane a vysielачky.... Slovom, noviny prinesú správy a potom to bigotné Slovensko bude otvárať oči!“

Autobusy nadžgané „čiernymi“, - policajné autá nabité „čiernymi“ – policajné riaditeľstvá preplnené „čiernymi“ – to bol 14. apríl 1950. A po všetkých hradských Slovenska – od Michaloviec po Šaštín leteli kolóny autobusov. Každý druhý cestujúci je človek s automatom. Akési strašné sprisahanie sa muselo odokryť. Zločincov zväzajú. Jedných na samý samučičký sever až k poľským hraniciam, druhých na južné hranice k Dunaju. A tak sa splnila vôľa ľudu. Len prečo ten ľud zatína päste a škripe zubami?

2. Emma Olbrichotová (z publikácie Smrť za mrežami /autorka životopisu - Veronika Lagová/ pripravila - upravila Lucia Lopošová, SLH)

Ema pochádzala z chudobnej rodiny otca Jozefa narodeného v Rakúsku a Františky (rod. Nečesáľkovej) z moravského Štepanova. Emma bola deviata v poradí z desiatich detí. Rodičia boli silne veriaci a k živej viere viedli aj svojich potomkov. Emma chodila do školy vo Viedni no vo svojich trinástich rokoch a kvôli zlej situácii rodiny sa nast'ahovala s rodičmi a niektorými súrodencami na faru k matkinmu bratovi, ktorý pôsobil ako kňaz v Borskom Svätom Mikuláši. Emme vzala vojna brata Karola a zakrátko ju opustila aj matka pravdepodobne oslabená mnohými pôrodmi a sužovaná ťažkou astmou, ktorá zomrela, keď mala Emma šesťnásť rokov.

Po smrti dekana Nečesáľka prebral faru vtedajsi kaplan Augustín Karmaš a rodinu Olbrichovcov si nechal u seba. Súrodenci Emmy sa časom osamostatnili a odišli za prácou do Rakúska a iných miest na Slovensku. Emma zostala pracovať ako domvedúca a okrem dekana, kaplána a svojho otca sa starala aj o dekanových rodičov a jeho brata, ktorí sa časom tiež príst'ahovali na faru. Počas 2. svetovej vojny zomrel aj Emmin otec. Emma počas vojny nosila jedlo z fary ukrývajúcim sa židom v Borskom Svätom Mikuláši aj v okolitých dedinách. Rodine svojej židovskej priateľky dokonca našla úkryt a tiež sa postarala o jej dcéru Evu, ktorú poslala do domu svojej sestry až do skončenia vojny.

„Emma Olbrichová bola skvelá žena! Obetavá, hlboko veriacca. Veľmi verne slúžila pánu dekanovi a neskoršiemu Mons. Augustínovi Karmašovi. A samozrejme, veľmi ochotná bola aj v službe kaplánom. Takže myslím, že všetci kapláni sme ju mali veľmi radi. Bola nesmierne obetavá, príjemná, milá, a – povedal by som – aj dosť autoritatívna osoba. Myslím v takom dobrom slova zmysle, nie rozkazovačná.“ (Mons. ThDr. Boris Travenec, kaplánom v Borskom Sv. Mikuláši od roku 1946).

Vedela zvoliť správny prístup aj k chorému Karolovi Karmašovi, dekanovmu bratovi, ktorý bol psychicky narušený a žil vo svojom svete. Emmu mal rád a pomáhal jej, lebo mu vedela vymyslieť aktivity, vďaka ktorým sa cítil užitočný. Styky so svojimi súrodencami udržiavala aj napriek tomu, že časť rodiny bývala v Rakúsku a časť na Slovensku. Sama si rodinu nezaložila, ale deti mala rada a kedykoľvek prišli na faru potešila ich koláčom, cukrikom či teplým čajom.

Prvá skúška prišla v podobe vzbury súvisiacej s vyhlásením schizmatickej Katolíckej akcie v júni 1949, kedy sa dekan Karmaš ukryl mimo fary na niekoľko týždňov a Emma bola ako jeho kuchárka pravdepodobne vypočúvaná o čom je možné usudzovať zo zachovanej správy spisu ŠtB: “rozkaz útvaru 413A zo 7. septembra 1949 pre oddelenie ŠtB v Senici: „zariad'te sledovanie Emmy Olbrichovej. Lehota: 30. október 1949. Za správnosť vyhotovenia: 083/P.“ Miesto podpisu číslo: 40.”

Dekan Karmaš bol aj po návrate sledovaný útvárom ŠtB, ktorý sa ho pokúšal zbaviť aj rôznymi obvineniami, ktorým čelil neskôr na súde. Ema Olbrichová bola osobou, ktorá pomáhala kedykoľvek bolo treba nehľadiac na vlastné nebezpečenstvo či pohodlie. Takto pomohla aj pri organizovaní úteku duchovných Mons. Mitošinku a jeho spoločníka ThDr. Emila Šafára, ktorým našla v Búroch úkryt. Dekan Karmaš o skrývajúcych sa kňazoch nevedel nič. Všetko organizoval kaplán Szitás s Emmou Olbrichovou. Emma prevzala úlohu zásobovať Emila Šafára a Viliama Mitošinku všetkým, čo budú potrebovať, najmä potravinami. Nosila im tiež hostie a omšové víno a zabezpečovala korešpondenčný styk medzi kňazmi a ich rodinami. Skrývajúcych sa kňazov už vyčerpávalo dlhé čakanie, takže keď prišiel na búranskú faru salezián František Reveš, ktorý mal s prevádzaním cez hranice svoje skúsenosti, Emma mu o nich povedala. Takto slúžila ako spojka medzi prevádzачmi a aj ďalšími duchovnými na úteku. Nanešťastie sa duchovní nedostali do cudziny, ale pred najvyšší súd, keďže boli počas pokusu o útek zadržaní. Počas trýznivého výsluchu a psychického nátlaku vyradili aj mená ľudí, ktorí im pomáhali, teda aj Emmu Olbrichovú. Rozkaz na zatknutie Emmy Olbrichovej vydala ŠtB 18. septembra 1951. ŠtB vylákala dekana Karmaša falošnou pozvánkou do Prahy a počas cesty ho zatkla. Emme sa po dekanovom odchode niečo nezдалo, lebo jej povedal, kedy sa má vrátiť z Prahy, no v uvedený deň neprišiel. Vybrala sa teda kvôli tomu do Trnavy no len čo večer pri návrate vystúpila v Borskom Sv. Mikuláši z vlaku, bola zatknutá. Do väznice KV ŠtB Bratislava prijali Emmu Olbrichovú 2. októbra 1951 o 01.30 hod.

Zo štvorročnej väzby sa zachovali Emmine vlastné zápisky, ktoré vo veršoch zachytávajú jej pobyt za mrežami. Napriek tomu, že neopisuje svoje utrpenie do podrobností, 154 krátkych viet v nemčine zachytáva Emmino prežívanie. Z Bratislavy ju po viacerých výsluchoch deportovali do Leopoldovskej väznice, kde strávila na samotke mesiac. Podmienky boli veľmi náročné; väzňov vypočúvali v noci o čom svedčili krik a hluk, ktorý len čiastočne prerušovalo celú noc hrajúce rádio v celách. Emma Olbrichová mala na sebe iba ľahké šaty a podmienky v cele bez kúrenia spôsobili jej oslabenie a chorobu, ktorá bezsúcitným vyšetrovateľom vyhovovala avšak ani to ju nezlomilo a odmietla prehovoriť.

Napokon Emmu presunuli späť do Bratislavy, kde ju zavreli do ponižujúco špinavej cely, ktorú až po 10-tich dňoch dal žalárnik vyčistiť a vyvetrať. Napriek všetkému, Emma tohto muža opisuje ako človeka, ktorý sa k väzňom správal vládne a láskavo. Po celú noc v cele svietilo svetlo čo sťažovalo spánok a výsluchy pokračovali. Emma sa počas svojho pobytu za mrežami zoznámila aj s inými stíhanými ženami a jednej z nich spomenula aj spôsoby, akými z nej počas vyšetrovacej väzby chceli vynútiť priznanie: naložili ju do auta, odviezli k Dunaju, popod paže priviazali povraz a začali ju topiť - „dunajskú procedúru“ zopakovali vyšetrovatelia tri razy. Pri ďalšom bratislavskom vyšetrovaní dostala Emma srdcový záchvat. Lekársku pomoc jej poskytli rýchlo, lebo nebolo v záujme vyšetrovateľov, aby ľudia

zomierali vo vyšetrovacej väzbe. Po tejto epizóde, pre Emmu takmer osudnej, jej referenti dali skoro dva mesiace pokoj. Čo odmietla vypovedať, to si pripísali sami. Zápisnice z jednotlivých výsluchov sa nezachovali. K dispozícii máme len tri a štvrt' stranový protokol o výpovedi zo 14. decembra 1951. Výber slov a formulácie jasne svedčia o tom, že protokol bol tendenčne upravený. Napr.: „*týmto osobám som sprostredkovala agenta CIC*“, ktorý mal povedať, že utekajúce osoby „*hromadne prepraví do nám nepriateľskej cudziny, kde mu budú nápomocné pri jeho protištátnej činnosti*“.

Súrodenci začali po Emme pátrať no zo záznamov jasne vyplýva, že nemala kontakt s rodinou po dobu 8 mesiacov. Za vlastizradu a napomáhanie k rozkladu „*Ľudovodemokratického*“ zriadenia s poľahčujúcimi aj priťažujúcimi okolnosťami dostala Emma Olbichová trest 9 rokov odňatia slobody. Po prijatí do väzenia v Rimavskej Sobote 26. júna 1952 na otázku o pohnútku k trestnej činnosti pri vyplňaní dotazníka odpovedala: „*nevedomosť, že konám zle*“.

Po Rimavskej Sobote nasledoval nápravny tábor v Pardubiciach, väzenie v Jičine a tiež v Mladej Boleslavi, ktoré Emma najhoršie znášala: „*A znova cela; všetky sú rovnaké, na bolesti a súženia sú nekonečne bohaté.*“ Z Mladej Boleslavi poslala aj žiadosť o amnestiu, ktorú však po zvážení všetkých okolností nedostala. Dôvodom bolo, že trest zjavne nemal dôsledok na jej prevýchovu, keďže naďalej bola nábožensky založená a svoj trestný čin vykonala z rovnakého dôvodu. Nasledovali ďalšie väznice a nápravné tábory až napokon sa Emme dostalo čiastočného omilostenia a odpustenia trestu v dĺžke štyroch rokov.

Emma Olbrichová chorľavela a jej posledná zastávka bola v nemocničnej väznici v Brne, kde napokon 21. marca 1955 podľahla. Ako príčinu smrti uvádza lekársky spis metastazujúcu rakovinu umocnenú zápalom pľúc, chorobným schudnutím a vysilením a tiež chudokrvnosť, čo sú sprievodné znaky malígnych ochorení. Emmu pochovali na brnenskom cintoríne v hrobe číslo 620, v skupine 58, v 13. rade. Na pohrebe nebol nik z rodiny, lebo ich o úmrtí vyše mesiaca neinformovali. Dňa 26. marca 1991 Emmu Olbrichovú plne rehabilitovali.

3. Informácie k prenasledovaným kresťanom za rok 2011 (zozbierala z cudzojazyčných zdrojov a pripravila Simona Vaníčková, SLH)

Podľa organizácie **Open Doors**, ktorá sa každoročne snaží zohľadňujúc momentálnu situáciu čo najobjektívnejšie zostaviť podľa poradia zoznam krajín sveta, kde sú kresťania najviac prenasledovaní, na prvých priečkach tohto zoznamu sa nachádza Severná Kórea, Afganistan, Saudská Arábia, Somálsko, Irán, Malé Divy, Uzbekistan, Jemen, Irak a Pakistan.

Kresťania v týchto a v mnohých ďalších krajinách sú aj v dnešnej vyspelej dobe dennodenne vystavovaní ponižovaniu, prenasledovaniu, masakrovaniu. Nechránení legislatívou, v ovzduší nenávisť a netolerancie. Bez práva na slobodu vyznania a slova, bez akejkoľvek pomoci. A na konci takmer vždy dohnaní k úteku. Dôvod? Náboženské vyznanie.

Najznepokojujúcejší za posledný rok je nárast islamského extrémizmu so strašným násilím, ktorého príkladom je sekta Boko Haram v Nigérii a tiež atmosféra neistoty alebo násilia, ktorá sprevádza „arabskú jar“ v mnohých krajinách, a ktorá núti mnohých kresťanov utekať alebo emigrovať.

Agentúra Fides zverejnila zoznam katolíckych pracovníkov, ktorých zavraždili minulý rok vo svete. Je v ňom 26 ľudí: 18 kňazov, 4 rehoľné sestry, 4 laici. Trinásť zavraždených kňazov v Latinskej Amerike odráža atmosféru veľkého násilia, ktorá charakterizuje situáciu v niektorých krajinách tohto kontinentu, na prvom mieste v Kolumbii a Mexiku. Podstúpiť pre meno Ježiša Krista prenasledovanie, zaplatiť cenu vlastného života za službu viere a spravodlivosti, sprevádzajú a vždy budú sprevádzať cestu učeníkov. Nemôže nás to udivovať: povedal nám to Ježiš v Reči na hore v poslednom blahoslavenstve s prísľubom odmeny v nebesiach.

Najnepriateľskejšom krajinou voči praktizujúcim kresťanom je aj naďalej **Severná Kórea**. Z tejto krajiny prichádzajú časté správy o zatýkaniach kresťanov, a odhaduje sa, že minimálne 25 % kresťanov trpí v pracovných táboroch za to, že sa odmieta klaňať kultu Kim Il-Sunga.

Správa o treste smrti pre Ri Hyon-Ok otriasla podzemnou cirkvou v Severnej Kórei. Kvôli distribúcii Biblií a údajnej špionáži bola Ri Hyon-Ok v roku 2009 odsúdená na smrť. Manžel, tri deti a rodičia tejto 33-ročnej kresťanky boli poslaní do pracovného tábora. Za šírenie Evanjelia zaplatili už mnohí kresťania v Severnej Kórei svojím životom. I tak sa nepodarilo režimu nasledovníkov Krista vyhubiť. Odhaduje sa, že napriek silnému prenasledovaniu žije v krajine asi 400-tisíc kresťanov tvoriacich podzemnú cirkev.

Za posledný rok sa zároveň v porovnaní s poslednými rokmi podľa organizácie Open Doors **najviac zhoršilo** postavenie kresťanov v Egypte, v Nigérii a v Sudáne.

Od minuloročnej januárovej revolúcie v **Egypte** sa stupňovalo násilie voči kresťanom v Egypte. Požiare kostolov, znásilňovanie, mrženie a vraždenie – taká je realita aj v Egypte

po Arabskej jari. Koptskí kresťania, ktorí predstavujú približne 11 % z 81 miliónov Egypťanov, usporiadali ešte v októbri minulého roka protestný pochod v Káhire. Chceli tak upozorniť na vlnu útokov zo strany islamských extrémistov po zvrhnutí diktatúry Husního Mubaraka. Počas pochodu zaútočili na dav egyptské bezpečnostné sily, ktoré neváhali použiť ani obrnené transportéry. Pri streľbe, ktorá nasledovala, prišlo o život 23 ľudí a najmenej tristo sa zranilo. Do konca minulého roka tak viac ako 200-tisíc koptských kresťanov opustilo svoje domovy v očakávaní nových útokov.

Perzekúcie kresťanov v **Nigérii** sú vedené islamskými extrémistami. Asi 5 miliónov kresťanov sa nachádza pod veľkým nátlakom pre svoju vieru. Kresťania v Nigérii sú pod tlakom moslimskej sekty vystavení nebezpečenstvu života, podrobovaní viacerým formám prenasledovania a násilia. Počet ľudí, ktorí začiatkom tohto roka opustili svoje domovy predstavuje viac ako 35-tisíc. Len v januári zabil členovia islamistickej sekty Boko Haram 54 ľudí. Na severe krajiny, kde je zavedené islamské právo Šaría, si v roku 2011 pôsobenie tejto skupiny vyžiadalo životy 510 ľudí a 350 zničených a podpálených kostolov. Ozbrojenci používajú guľomety, Molotovove kokteily, mačety. Pri útokoch vykrikujú: „Allah akbar“, teda „Allah je najväčší“. Snahou Boko Haram je odstránenie všetkých kresťanov zo severu krajiny.

V **Sudáne** je náboženská sloboda zo strany vlády i spoločnosti závažne potláčaná. Islamistické skupiny snažiac sa vybudovať islamský štát prenasledujú príslušníkov cirkví. Po oddelení sa Južného Sudánu od Sudánu v júli minulého roka, prezident presadil, že základom pre sudánsku ústavu bude islamské právo Šaría. Pripomeňme si len udalosti v Darfúre, ktoré sa začali v roku 2003. Najkrvavejší konflikt súčasnosti prerástol do rozmerov genocídy. Počet obetí sa pohybuje okolo 400 tisíc a 2 milióny ľudí prišli o svoje domovy. Hoci moslimský prezident Sudánu Omar al Bašír bol odsúdený medzinárodným tribunálom v Haagu a Južný Sudán dosiahol v júli minulého roka nezávislosť, násilie pokračuje. Mnohí kresťania už odvtedy opustili krajinu.

V neustálom strachu žije takmer 2,8 milióna kresťanov v **Pakistane**, pričom tvoria iba 1,6 % z jeho 170 miliónov obyvateľov. Obavy majú nielen z islamských extrémistov, ale aj z prísnych zákonov proti rúhaniu, ktoré schválila vláda.

V **Mjanmarsku, bývalom štáte Barma**, je budhizmus štátnym náboženstvom. Náboženská sloboda sa však vzťahuje len na príslušníkov budhistickej väčšiny. Armáda nemá rada menšiny a robí im problémy. Jednou z menšín sú aj kresťania. Kresťanov navyše vláda podozrieva, že ohrozujú jednotu krajiny. Na vidieku sú často kresťania svedkami nielen útokov zo strany vlády, ale aj zo strany svojich budhistických príbuzných. Sčasti sú rozdúchavačmi nenávisťi voči kresťanom budhistickí mnísi, ktorí sa tešia v Mjanmarsku veľkému vplyvu. Burcujú miestne komunity, aby kresťanov perzekvovali, diskriminovali a

nazývali ich „zradcami“. Kresťania sú často vyhánaní z domovov a ich návrat naspäť neprichádza do úvahy.

Nasledovateľov kresťanstva v **Číne** neustále narastá. Podľa niektorých zdrojov začína dokonca vláda vstupovať do dialógu s aktivistami podzemnej cirkvi, a svitá nádej, že vláda prestane považovať kresťanské spoločenstvá stretávajúce sa v príbytkoch ľudí za politickú hrozbu krajine. Napriek tomu pokračujú tvrdé represálie voči niektorým kresťanom. Jednej z miestnych cirkví v Pekingu bolo zabránené stretnúť sa vo svojich nových priestoroch a miestny pastor bol prinútený zdržiavať sa len v domácom väzení. V júli bol jeden z miestnych pastorov odsúdený na 2 roky v pracovnom tábore – ako trest za organizovanie „ilegálnych stretnutí“.

Osobitným prípadom je **Saudská Arábia**. Aj napriek tomu, že v krajine žije viac ako milión kresťanov, kostoly a bohoslužby sú zakázané. Takéto totalitné nariadenia dovoľujú náboženskej polícii pravidelnú raziu v domoch kresťanov. Mnohí z nich bývajú na súde často obvinení z porušovania zákona. Ich svedectvo má však nižšiu právnu silu ako to moslimské.

Aj **Indonézia**, ktorá bola považovaná za omnoho tolerantnejšiu, demokratickú, modernú krajinu, nezostala imúnna voči kristianofóbii. Podľa údajov, ktoré zhromaždili noviny Christian Post, počet násilných útokov spáchaných proti náboženským menšinám sa aj tam zvýšil o takmer 40 %.

V **Iráne** zatkli a uväznili desiatky kresťanov za odvahu prejavit' svoju vieru.

Nurta Mohamed Farad, bola mladá Somálka, ktorá zostala Kristovi verná až do poslednej chvíle. Pôvodom z moslimskej rodiny, ako 17-ročná sa stáva kresťankou. Opúšťa islam; počin, ktorý sa v Somálsku trestá smrťou. Tajne navštevuje podzemné kresťanské spoločenstvo, keď sa o tom napokon dozvedajú jej rodičia. V ich očiach pošpinila česť svojej rodiny. Najprv sa jej rodina snaží Nurtu donútiť k návratu k islamu bitkami, to však nepomáha. Priväzujú ju preto počas dňa k stromu a v noci ju zamykajú do malej tmavej miestnosti. Podľa svedectva vedúceho miestneho podzemného kresťanského spoločenstva, ktorý miestnych kresťanov pravidelne navštevoval, Nurta prežíva čas veľkého utrpenia. Jedného dňa sa Nurte podarí utiecť k vzdialeným príbuzným. Tu ju však vystopujú dvaja neznámi muži a pištolami Nurtu zastrelia strelami do hrude a hlavy. Podľa názoru miestnych kresťanov išlo o vraždu objednanú príbuznými pre pošpinenie cti rodiny. Tvár prenasledovaného kresťana má aj Nurtinu tvár.

Z relácie Vatikánskeho rozhlasu:

Kristianofóbia - svet akoby ešte nedospel na úroveň, kedy by tomuto problému venoval väčšiu pozornosť. A tí, ktorí sa podieľajú na genocíde sú považovaní za hrdinov. Ide predovšetkým o krajiny s moslimskou väčšinou, od Západnej Afriky cez Blízky východ až po Južnú Áziu, Oceániu. Povstalecké skupiny a militanti podpaľujú kostoly, zadržávajú a následne väznia veriacich, no mnohokrát sú to aj vlády a ich predstavitelia, ktoré takúto činnosť podporujú. Naproti často opakovanej islamofóbii dnes teda stojí kristianofóbia. A zdá sa byť krvavejšia a radikálnejšia. Profánne médiá venujú tomuto problému len zriedkavo svoju pozornosť, a predsa... Taliansky denník Corriere della Sera publikoval pred časom článok moslimskej novinárky Ayaan Hirsi Aliovej. Uvádza v ňom, že tu nejde o konvenčnú vojnu proti kresťanom. Nazdáva sa, že táto globálna vojna pramení skôr z prirodzeného anti-kresťanského odporu moslimov ku kresťanom. Presahuje tak hranice kultúry, náboženstva, etník. Ide skôr o motívy, ktoré samotná história zakorenila hlboko medzi moslimami. Kresťanské menšiny v mnohých moslimských krajinách stratili istú „ochranu spoločnosti“. To platí najmä tam, kde dochádza k rýchlemu vzostupu radikálnych islamistických hnutí. Ozbrojené skupiny tak konajú s úplnou imunitou. Starodávna myšlienka osmanských Turkov – aby nemoslimovia boli aj v moslimskej spoločnosti chránení, i keď boli považovaní za občanov druhej kategórie – sa z islamského sveta úplne vytratila.

Novinárka Aliová vyslovila názor, že práve princíp slobody svedomia a slova je to, čo odlišuje slobodné spoločnosti od tých, ktoré slobodnými nie sú. Podľa nej by západné krajiny mohli napomôcť náboženským menšinám, či už prostredníctvom humanitárnej pomoci alebo obchodu a investícií. Príslušné krajiny by sa následne mali zaviazat' k rešpektovaniu slobody svedomia a náboženského vyznania všetkých svojich občanov.

www.fki.sk